

Soud: Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí: 03/29/2001
Spisová značka: 21 Cdo 1511/2000
Typ rozhodnutí: Usnesení
Heslo:
Dotčené předpisy:
Kategorie rozhodnutí: D

U S N E S E N Í

21 Cdo 1511/2000

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci výkonu rozhodnutí oprávněné F. & G. A., proti povinnému K., pro 12.246.028,19 ATS s příslušenstvím příkázáním pohledávky z účtu povinného u peněžního ústavu, vedené u Okresního soudu v Ústí nad Orlicí pod sp.zn. 5 E 1245/98, o dovolání povinného proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. listopadu 1999, č.j. 19 Co 337/99-42, takto :

I. Dovolání povinného se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Na návrh oprávněné Okresní soud v Ústí nad Orlicí usnesením ze dne 30.3.1999, č.j. 5 E 1245/98-18, ve znění opravného usnesení ze dne 23.4.1999, č.j. 5 E 1245/98-27, nařídil podle rozhodčího nálezu Mezinárodního rozhodčího soudu, Mezinárodní obchodní komory (ICC International Court of Arbitration) v Paříži č. 8798/JK ze dne 8.7.1998, výkon rozhodnutí příkázáním pohledávky z účtů povinného u peněžního ústavu K. b. a.s., pobočka V. M., a to k uspokojení pohledávky oprávněné „v částce 4.202.478,19 ATS spolu s 5%tními úroky ode dne 8.9.1995, v částce 64.317 ATS spolu s 5%tními úroky ode dne 13.6.1995, v částce 6.066.000 ATS spolu s 5%tními úroky z 3.362.192 ATS ode dne 24.8.1995 a 5%tními úroky z 2.703.808 ATS ode dne 25.2.1996, jakož i v částce 1.913.233 ATS spolu s 5%tními úroky z 819.957 ATS ode dne 10.10.1995, z 819.957 ATS ode dne 11.3.1996 a z 273.319 ATS ode dne 10.10.1996, jakož i nákladů předcházejícího řízení ve výši 65.000 USD a 1.241.436,89 ATS“, a nákladů návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí v celkové výši 87.875,- Kč; zároveň povinnému zakázal, aby s „uvedenými účty nakládal až do výše uplatněné pohledávky uvedené ve výroku I. tohoto usnesení“, a K. b. a.s., pobočka V. M., přikázal, aby poté, kdy jí bude doručeno usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí, zablokovala peněžní prostředky na účtech povinného č. 8539490257/0100 a 8535230407/0100 až do výše vymáhané pohledávky, a dále po doručení vyrozumění o nabytí právní moci tohoto usnesení odepsala pohledávku z účtů povinného a uhradila ji oprávněné, a to částky v cizí měně na účet č. 6724441079/2700 a částky v Kč na účet č. 6724441036/2700, oba vedené u B. A. C. C. R. a.s. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky pro uznání k výkonu předloženého rozhodčího nálezu podle článku II. a III. Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů uzavřené dne 10. června 1958 v New Yorku, jež byla uveřejněna vyhláškou ministerstva zahraničních věcí č. 74/1959 Sb. Podle potvrzení generálního tajemníka Mezinárodního rozhodčího soudu, Mezinárodní obchodní komory z 2.12.1998 vykonávaný nálezh byl povinně řádně oznámen a z toho důvodu je konečný a závazný. Současně v rámci předběžného šetření nebyly zjištěny žádné skutečnosti, pro které by bylo možno uznání

rozhodčího nálezu „neprovést ať už jde o důvody podle čl. V. bod 1, či bod 2" Úmluvy, a povinný svoji závaznost z rozhodčí doložky a tedy samotnou pravomoc příslušného rozhodce, jenž ve věci rozhodoval, ani nepopíral. Námitky povinného, že výkon rozhodnutí je nemožný, neboť je subjektem, který nemá žádnou výrobu a na účtech nemá dostatek finančních prostředků, odmítl s odůvodněním, že je zcela nerozhodné, zda povinný má či nemá finanční prostředky na účtech u K. b., a zda vykonává nějakou podnikatelskou činnost. O návrhu povinného na odklad provedení výkonu rozhodnutí nerozhodl proto, že o takovém návrhu bude možné rozhodnout až po nařízení výkonu rozhodnutí. Uzavřel, že výkon rozhodnutí podle ustanovení § 303 a násl. o.s.ř. byl nařízen podle výrokové části předmětného rozhodčího nálezu, konkrétně podle bodů 1-3 a 6-8 v částkách tam uvedených.

K odvolání povinného Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 30.11.1999, č.j. 19 Co 337/99-42, usnesení soudu prvního stupně (ve znění opravného usnesení) potvrdil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení; proti svému usnesení připustil dovolání. Shodně se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že v souladu s ustanovením § 35 zák. č. 98/1963 Sb., o rozhodčím řízení v mezinárodním obchodním styku a o výkonu rozhodčích nálezů, je třeba otázku povolení nařízení výkonu rozhodnutí posuzovat podle Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů uzavřené dne 10. června 1958 v New Yorku a uveřejněné vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí Československé republiky č. 74/1959 Sb. (dále též jen „Úmluva“). Stejně jako soud prvního stupně dovodil, že byly splněny podmínky pro uznání a vykonání k výkonu navrženého nálezu, jež jsou obsaženy v článku III. až V. Úmluvy. Odvolací soud neakceptoval námitku povinného vznesenou až v odvolání, že by výkon nálezu Mezinárodního rozhodčího soudu v Paříži byl v rozporu s veřejným právem České republiky, když povinný žádné konkrétní důvody tohoto rozporu neuvedl a odvolací soud existenci překážek zmíněných v ustanovení § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, nezjistil. K námitkám povinného vzneseným v odvolání uvedl, že v řízení o nařízení výkonu rozhodnutí je možno zkoumat jen otázky procesní a že se nelze zabývat věcnou správností exekučního titulu, tedy ani otázkou případné pasivní legitimace právního předchůdce povinného (O. L., s.p.) v nalézacím řízení; tyto otázky nesouvisí s veřejným pořádkem České republiky, ale s otázkou hmotného práva, jehož aplikaci si smluvní strany pro nalézací řízení zvolily v licenční smlouvě (podle rakouského práva - čl. 12.2 licenční smlouvy). Přípustnost dovolání odůvodnil tím, že rozhodnutí považuje po právní stránce za rozhodnutí zásadního významu, zejména z hlediska výkladu článku IV. a V. Úmluvy a z hlediska aplikace ustanovení zákona č. 98/1963 Sb.

V dovolání proti usnesení odvolacího soudu povinný namítá, že odvolací soud nesprávně aplikoval ustanovení § 36 zákona č. 97/1963 Sb. a že se nesprávně vypořádal s jeho námitkou, že k výkonu navržený rozhodčí nález je v rozporu s českým veřejným pořádkem, a proto měl být ve vztahu k povinnému odepřen podle ustanovení čl. V. odst. 2 písm. b) Úmluvy o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů z roku 1958 (vyhl.č. 74/1959 Sb.). Povinný potvrzuje, že k výkonu navrženým rozhodčím nálezem byl (jeho právní předchůdce) zavázán k solidárnímu plnění společně s O. L., s.r.o. jako druhým žalovaným z důvodů porušení povinností vyplývajících z licenční smlouvy ze dne 25.2.1991 uzavřené mezi povinným a oprávněným (rakouskou společností), že v této licenční smlouvě bylo smluvními stranami podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 97/1963 Sb. platně dohodnuto jako právo rozhodné právo rakouské, namítá však, že v rámci privatizace přešla všechna práva a povinnosti z licenční smlouvy ze dne 25. 2. 1991 na stávající O. L., s.r.o. V tom, že rozhodce v odůvodnění k výkonu navrženého rozhodčího nálezu dospěl k závěru, že rakouským právem se bude řídit i ručení původní smluvní strany za závazky vyplývající z licenční smlouvy, které druhá smluvní strana (O. L., s.r.o.) porušila, přičemž povinný po převzetí privatizovaného majetku O. L., s.r.o. již nemohl ovlivnit plnění či neplnění povinností z licenční smlouvy touto novou smluvní stranou, protože šlo o jinou na povinném nezávislou právnickou osobu, a rakouská strana o přechodu práv a povinností na novou smluvní stranu věděla a vedla s ní veškerá jednání týkající se licenční smlouvy, spatřuje dovolatel rozpor s

českým veřejným pořádkem. Dovolatel je přesvědčen, že právní vztah mezi povinným a O. L., s.r.o. je vztahem vnitrostátním, protože jde o české právnické osoby, který se řídí českým právem, a je vyloučeno, aby se vztahy mezi nimi řídily právem rakouským; proto náleží Mezinárodního rozhodčího soudu v Paříži nemůže být vůči povinnému exekucí titulem. Navrhl, aby usnesení odvolacího soudu i usnesení soudu prvního stupně bylo zrušeno a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) věc projednal podle Občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 - dále jen „o. s. ř.“ - (srov. Část dvanáctou, Hlavu I, bod 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému usnesení odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř. a že dovolání je podle ustanovení § 239 odst. 1 o. s. ř. i přípustné, dovolací soud přezkoumal věc bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) a dospěl k závěru, že dovolání není důvodné.

63

Z výpisu obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, oddílu A XII, vložky 261 (ohledně státního podniku L.), a shodně i z výpisu z obchodního rejstříku, vedeného u téhož soudu, oddílu A XII, vložky 151 (ohledně státního podniku K.), vyplývá, že rozhodnutím ministra průmyslu a obchodu ze dne 18.12.1997 č. 369/1997 byl zrušen bez likvidace O. L., sloučením se státním podnikem K. V. M., a ke dni 3.4.1998 vymazán z obchodního rejstříku. Veškerý majetek, pracovníci, práva a závazky zrušeného státního podniku byly začleněny do státního podniku K. vzniklého sloučením, podle stavu ke dni sloučení, včetně práv a povinností vyplývajících z právních vztahů a smluv uzavřených do dne sloučení. Oba soudy proto správně vycházely z toho, že povinný je procesním nástupcem O. L., státní podnik, (1. žalovaného v rozhodčím řízení), a že na něj přešla všechna práva a závazky související s tímto zrušeným státním podnikem (§ 256 o.s.ř.).

Podle výpisu z obchodního rejstříku, vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, oddílu A XII, vložky 151, povinný (původně v řízení označený jako K., státní podnik) změnil obchodní název (firmu) a s účinností od 6.9.1999 je zapsán jako „K., s.p. sloučené podniky“.

V projednávané věci se oprávněná domáhá výkonu rozhodčího nálezu vydaného Mezinárodním rozhodčím soudem, Mezinárodní obchodní komorou v Paříži dne 8. 7. 1998 pod č. 8798/JK. Protože se jedná o rozhodčí nález vydaný v cizím státě a protože licenční smlouva, jejíž součástí byla dohoda o tom, že všechny spory z licenční smlouvy vyplývající budou rozhodovány s konečnou platností dle Řádu smírčího a rozhodčího soudu Mezinárodní obchodní komory v Paříži jedním nebo vícero rozhodci jmenovanými dle tohoto Řádu (rozhodčí smlouva), byla uzavřena dne 25. 2. 1991, je třeba věc posoudit podle zákona č. 98/1963 Sb., o rozhodčím řízení v mezinárodním obchodním styku a o výkonu rozhodčích nálezů (srov. ustanovení § 48 zákona č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a o výkonu rozhodčích nálezů).

Podle ustanovení § 35 zákona č. 98/1963 Sb., o rozhodčím řízení v mezinárodním obchodním styku a o výkonu rozhodčích nálezů, ustanovení tohoto zákona se použije, jen pokud nestanoví něco jiného mezinárodní smlouva, kterou je Československá socialistická republika vázána.

Dne 10. června 1958 byla v New Yorku podepsána Úmluva o uznání a výkonu cizích rozhodčích nálezů. Vláda tuto Úmluvu schválila dne 17. září 1958, Národní shromáždění s Úmluvou vyslovilo souhlas dne 13. prosince 1958 a prezident republiky Úmluvu ratifikoval dne 27. dubna

1959. Pro Československou republiku nabyla Úmluva účinnosti dnem 10. října 1959 a uveřejněna byla vyhláškou Ministerstva zahraničních věcí č. 74/1959 Sb., vydanou dne 6. 11. 1959. Úmluva se stala i součástí právního pořádku České republiky (srov. Čl. 1 Ústavního zákona č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské Federativní Republiky). Protože Úmluva se vztahuje na uznání a výkon rozhodčích nálezů vyplývajících ze sporů mezi osobami fyzickými nebo právnickými a vydaných na území jiného státu než toho, v němž je žádáno o jejich uznání a výkon (Čl. I odst. 1 věta první Úmluvy), s ohledem na ustanovení § 35 zákona č. 98/1963 Sb. se uznání a výkon rozhodčího nálezu v této věci posuzuje podle Úmluvy.

S námitkou dovolatele, že odvolací soud nesprávně v této věci aplikoval zákon č. 97/1963 Sb., přestože „právní vztah mezi povinným a O. L., s.r.o. je vztahem mezi českými právnickými osobami, který se řídí českým právem, a je vyloučeno, aby se vztahy mezi nimi řídily rakouským právem“, dovolací soud nesouhlasí.

Podle ustanovení § 36 zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, právního předpisu cizího státu nelze použít, pokud by se účinky tohoto použití přičily takovým zásadám společenského a státního zřízení České republiky a jejího právního řádu, na nichž je nutno bez výhrady trvat.

Podle čl. III. věty první Úmluvy každý smluvní stát uzná rozhodčí nález za závazný a povolí jeho výkon podle předpisů o řízení, jež platí na území, kde nález je uplatňován, za podmínek stanovených v následujících člancích (čl. IV. a V.).

V posuzované věci odvolací soud ani soud prvního stupně ustanovení § 36 (ani jiné) zákona č. 97/1963 Sb., o mezinárodním právu soukromém a procesním, ve znění pozdějších předpisů, neaplikovaly a práva cizího státu nepoužily. Oba soudy uznání a výkon rozhodčího nálezu správně posuzovaly podle mezinárodní smlouvy (Úmluvy), která se - jak vyplývá ze shora uvedeného - ústavním postupem stala součástí českého právního řádu, a podle ustanovení § 251 a násl. o.s.ř. (srov. článek III. větu první Úmluvy), tedy podle českých právních předpisů. Dovolatel přehlíží, že soudy nezkoumaly hmotněprávní vztahy mezi povinným a O. L., s.r.o., ale pouze skutečnost, zda titul pro výkon rozhodnutí (rozhodčí nález ze dne 8.7.1998 č. 8798/JK) vydaný cizozemským orgánem může být vykonán v České republice.

Protože při uznání a výkonu rozhodčího nálezu v této věci (o výkon rozhodnutí) právo cizího státu (a tedy ani právo rakouské) odvolacím soudem (ani soudem prvního stupně) aplikováno nebylo, není již z tohoto důvodu námitka povinného o „nesprávné aplikaci zákona č. 97/1963 Sb.“ a „o použití rakouského práva“ důvodná.

Podle čl. V. odst. 2 písm. b) Úmluvy uznání a výkon rozhodčího nálezu mohou být odepřeny, jestliže příslušný orgán země, kde se žádá o uznání a výkon, zjistí, že uznání nebo výkon nálezu by byl v rozporu s veřejným pořádkem této země.

Podle ustanovení § 251 o.s.ř. nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí. Uvedené ustanovení se použije nejen na výkon rozhodnutí vydaných v občanském soudním řízení, ale i na výkon dalších titulů, uvedených v ustanovení § 274 o.s.ř.

Ve smyslu ustanovení § 274 písm. h) o.s.ř. jsou titulem, podle kterého lze nařídit výkon rozhodnutí i jiná vykonatelná rozhodnutí a schválené smíry, jejichž soudní výkon připouští zákon.

Při rozhodování o návrhu na nařízení výkonu rozhodnutí pro vymožení peněžitého plnění soud - z hlediska jeho věcného posouzení - zkoumá, zda rozhodnutí (jiný způsobilý titul), jehož výkon je navrhován, bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelné po stránce formální a materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni, zda je výkon rozhodnutí navrhován v takovém rozsahu, který stačí k uspokojení oprávněného, zda k vydobytí pohledávky nepostačuje výkon rozhodnutí nařízený nebo navržený jiným způsobem, zda vymáhané právo není prekludováno a zda navržený způsob výkonu rozhodnutí není zřejmě nevhodný.

Při výkonu rozhodnutí soud není oprávněn přezkoumávat věcnou správnost vykonávaného rozhodnutí nebo jiného titulu; obsahem rozhodnutí (jiného titulu), jehož výkon se navrhuje, tj. jeho výrokem, je soud vázán a je povinen z něj vycházet.

Namítá-li povinný, že k výkonu navržený rozhodčí nález je v rozporu s českým veřejným pořádkem proto, že rozhodce v odůvodnění rozhodčího nálezu dospěl k závěru, že „rakouským právem se bude řídit i ručení původní smluvní strany za závazky vyplývající z licenční smlouvy, které druhá smluvní strana (O. L., s.r.o.) porušila“, přestože „povinný nemohl již po převzetí privatizovaného majetku žádným způsobem ovlivnit plnění či neplnění z licenční smlouvy novou smluvní stranou“, a že „rakouská strana o přechodu práv a povinností na novou smluvní stranu věděla a vedla s ní veškerá jednání, týkající se licenční smlouvy“ (a že z tohoto důvodu měl být ve vztahu k povinnému podle ustanovení čl. V. odst. 2 písm. b) Úmluvy odepřen), pak ve skutečnosti nezpochybňuje předpoklady, za nichž byl výkon rozhodnutí nařízen (a jen ty mohou být důvodem přezkumu), ale věcnou správnost k výkonu navrženého rozhodčího nálezu. Touto otázkou, která - jak správně konstatoval odvolací soud v odůvodnění svého usnesení - nesouvisí s veřejným pořádkem České republiky, však soud není oprávněn se v řízení o výkon rozhodnutí zabývat, a nemohl k ní přihlídnout ani dovolací soud.

Z uvedeného vyplývá, že usnesení odvolacího soudu je z hlediska uplatněných dovolacích důvodů správné. Protože nebylo zjištěno (a ani dovolatelem tvrzeno), že by usnesení odvolacího soudu bylo postiženo vadou uvedenou v ustanovení § 237 odst. 1 o. s. ř. nebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud České republiky dovolání povinné podle ustanovení § 243b odst. 1 části věty před středníkem o. s. ř. zamítl.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243b odst. 4 věty první, § 254 odst. 1, § 224 odst. 1 a § 151 odst. 1 věty první o.s.ř., neboť povinný s ohledem na výsledek řízení na náhradu svých nákladů nemá právo a oprávnění, která měla v dovolacím řízení plný úspěch a která by měla právo na náhradu účelně vynaložených nákladů tohoto řízení (srov. § 270 odst. 2 o.s.ř.), žádné náklady nevznikly.

Proti tomuto usnesení není přípustný opravný prostředek.

V Brně 29. března 2001

JUDr. Mojmír P u t n a , v. r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Dana Rozmahelová